

SPOLEČNOU
CESTOU

Prosinec 2010

Úvodní slovo.....	2
--------------------------	----------

Vzpomínáme	3
-------------------------	----------

Farní triduum.....	4
---------------------------	----------

Příspěvky ze života farnosti

Pout' do Říma	8
Misijní neděle	9
Misijní klubko v Brně.....	9
Duchovní obnova pro mládež na Vranově u Brna.....	10
Pomoc stařenkám v Arménii.....	12
Diecézní katechetické setkání.....	13
Děkanátní setkání	13
Rekolekce	14
Pohřeb (představy a skutečnost).....	14
Varhaní koncert na opravených varhanech	17
Ekumenické setkání	19
Cesta vlakem aneb advent.....	19
Dárek	21

Ze života farnosti

Dokončení studia	22
Pozvánky.....	22
Svátosti a svátostiny.....	23

Nadílka

jako malé děti jsme se snažily doma vypátrat všechny možné úkryty, do kterých by „Ježíšek“ mohl schovat vánoční dárky. Touha po objevení byla mnohem silnější, než pouhé čekání a těšení se na společné rozbalování dárků pod vánočním stromkem. V té chvíli radostného dětství jsme se, třebaže lišácky, okrádaly o bezprostřední překvapení i o radost z nečekaných dárků. Ne vždy se podařilo objevit všechny věci, a protože nás doma bylo sourozenců víc, stalo se nemalým problémem určovat i budoucího vlastníka dárků.

Jistotou zůstával jen původce, dárky přece dává ve své dobrotě Bůh. Toto dětské poznání přetrvává v mém životě stále, jako by ona náboženská pravda srostla se mnou samotným. Za léta studií jsem poznal spoustu definicí, mraky pouček a hesel týkajících se víry. Jedny jsem zapomněl hned, jiné po chvíli. Jediné, co zůstává hluboce vepsáno v nitru, nese chuť prožívaného a slaveného tajemství, vnitřně pravdivé skutečnosti naší víry.

Právě Vánoce jsou tím okamžikem, kdy nejen mluvíme o lásce, ale pociťujeme ji a do hloubi nitra prožíváme. Nejdřív jako děti pociťujeme radost nad dárky nachystanými pro nás a později prožíváme ještě větší radost z toho, co znamená obdarovat jiné. O takto prožitou hlubokou náboženskou zkušenost nás nemůže nikdo okrást.

Nikoho nenapadne přemýšlet o Vánocích jako o nějaké náboženské definici, neboť se staly věcí prožívanou a následně doplňovanou vyprávěním rodičů o vtělené lásce Boží. Kdybychom takto dokázali prožívat všechna tajemství víry, potom by se podařilo vnést do společnosti trochu oné křesťanské lásky založené ne na lítěře, ale opírající se o konkrétní skutky. Jako první křesťané bychom víru prožívali a vzápětí, přeci však ne až na druhém místě, ji doplňovali a rozvíjeli.

Bůh ve své dobrotě letos obdaroval i nás, nadílkou nového *komunitního farního centra Rafael*. Dostali jsem nové prostory, ne abychom v nich jen teoreticky diskutovali o své víře, ale prožívali ji stejně niterně a hluboce jako prožíváme Vánoce. Zažít s druhými svou víru, zakusit radost z toho být křesťan - nespekulujme tedy nad svou vírou, ale prožívejme a radujeme se z její krásy!

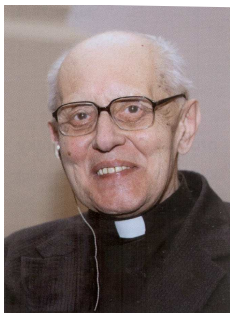
Požehnané vánoční svátky, naplněné žitou radostí z Boží blízkosti vám vyprošuje

Váš farář Pavel

Vzpomínka na P. Stanislava Krátkého

Opravdové štěstí

Zemřel 25. probošt význačné kapituly v Mikulově - otec Stanislav Krátký. Mnozí z nás ho znali a oslovovali „pane profesore“. V našem kraji obětavě a horlivě působil v Kunštátě, olešnické farnosti ho svým způsobem považovali za jednoho ze svých nejmenovaných kaplanů - díky jeho nerozlučnému přátelství s jeho spolužákem a dlouholetým zdejším farářem - P. Františkem Kšicou. Mnohým z nás otevíral oči pro krásu života z víry, mnohé z nás učil radostně sloužit - tím, že sám rád sloužil vždy a všude. Naposledy byl v naší farnosti přítomen 8. ledna 2010, kdy zde vedl adorační den.

Zemřel zaopatřen svátostmi církve během krásného, sluncem prozářeného dne. Zemřel dva dny po svých 88. narozeninách - 11.11. (sv. Martin) 1922. Zemřel 13. listopadu - v den svátku svého křestního patrona sv. Stanislava Kostky, v den sv. Anežky České, o které tak nadšeně kázal. Zemřel 13. a v sobotu, která je zasvěcena Panně Marii. Zemřel v 15,00 hodin - kdy si připomínáme smrt Pána Ježíše na kříži... Je třeba ještě dalších důkazů a znamení Boží lásky?

Znal jsem pana profesora pětaticet let. Čím déle jsem ho znal, tím více jsem vnímal jeho velké - celoživotní utrpení tělesné i duševní... Nikdy si však nestěžoval a všichni jsem ho znali jako člověka trvale šťastného. Proč? Jde to dohromady - utrpení a štěstí? Ano, vždyť svým životem naplňoval do posledního dechu modlitbu z 33. neděle v mezidobí:

„Věčný Bože, ty jsi původce všeho dobra; vyslyš naše prosby a dej, ať služba tobě je naší stálou radostí, neboť opravdové štěstí člověka je v tom, že ti může celým svým životem sloužit. Skrze tvého Syna Ježíše Krista, který s Tebou v Duchu Svatém žije a kraluje na věky věků. Amen.“

jáhen Ladislav

Oprava

V říjnovém čísle farního zpravodaje jsme omylem otiskli k článku „Vzpomínka na pana děkana Leopolda Benáčka“ fotku P. Cyrila Motáčka, který byl mimo jiné správcem tělocvičného odboru, když koncem března roku 1911 vznikl v Olešnici tělocvičný odbor Orel při Skupině všeobecného sdružení křesťanskosociálních dělníků.

V internetové verzi farního zpravodaje je již fotografie správná. Za chybu se omlouváme a děkujeme všem, kteří se nebáli na ni upozornit.

redakce FZ

Farní den 2010 aneb kolotoč kolem KFC

Tak jako každoročně, i letos naše farnost slavila FARNÍ DEN, a to již po páté. Vždycky hledáme nějaké vhodné datum oslavy „něčeho“ na co bychom během celého dne mohli zvlášť myslet. A tak jsme v minulých letech slavili farní den na poděkování za opravy kostela, při 1. svatém přijímání nebo při výročí posvěcení kostela.

Letos bylo rozhodování jasné. Farní den bude při otevření farního centra. Ale kdy? Dnes již s úsměvem vzpomínám na schůzku, která se uskutečnila za účelem sestavení farního kalendáře na rok 2010. Když jsme se usnesli na datu 3. října, tak to pan farář komentoval slovy: „...No ono to už bude fungovat přes léto, ale slavnostně to otevřeme až toho 3. října...“

Asi nikdo z nás tehdy netušil, jak akční to všechno bude. Na jaře už všichni věděli, že v létě si kafe v kavárně nikdo neuvaří. O prázdninách už hodně lidí nevěřilo ani tomu, že to bude na podzim. Termínu otevření se mnozí smáli, stejně jako kdysi ve starém zákoně Sára, když Bůh sdělil Abrahámovi, že se jim ve stáří narodí syn.

Já jsem neustále věřila, že se to prostě musí stihnout. Začala jsem být nalomená až poslední týden. Myslím, že většina z nás, kteří jsme byli týden před otevřením na faře, si položila otázku: „...Kdo to tady za jediný týden uklidí a dodělá?“ Naštěstí hodně lidí si na tuto otázku odpovědělo jednoduchým slovem: „já“. A tak byl vytvořen plán prací na každý den. Na faře se pracovalo i za škaredého počasí

od rána do večera. 1. října v pátek zedníci pracovali až do pozdního večera. My ženy jsme z toho byly už nervózní, protože se stále nedalo uklízet a teď podrobněji napíšu, jak celé dobrodružství probíhalo.

FARNÍ TRIDUUM

Nastalo jítro - den první: (sobota)

Přivstaly jsme si v sobotu ráno a vše uklidily, aby se mohly začít stěhovat židle a stoly na místo a přitom dodělávat další věci. Od rána byl cvrkot. Ženy připravovaly cukroví a nádobí, kluci stěhovali nábytek, holky dělaly výzdobu, další uklízeli dvůr a „zamaskovávali“ různé věci, které řemeslníci nestihli udělat. Tak například na dámských záchodech místo dveří visely prostěradla. Ten den se projevil obrovské schopnosti mnoha farníků při řešení mimořádných krizových situací. Při tom všem ještě dopoledne jeden zedník zapravoval omítku a hrozně se divil, že se tu už večer otvírá.

Farní den začal v 17,00 hodin slavnými křtinami, které byly doprovázeny zpěvy Svatomichalské gregoriánské scholy. Pan farář pokřtil čtyři děti, mezi kterými byl i Matěj Škorpík - vítěz soutěže „Dítě - budoucnost farnosti“

Po křtinách následoval koncert gregoriánské scholy se zpěvy o andělech a archandělech, protože byl 2. říjen, svátek andělů strážných.

Po koncertě začalo ve farním centru neformální setkání všech, kteří pracovali během roku na faře. K příjemné atmosféře vzájemného setkání přispělo nejen teploučko od kamen a příjemná obsluha našich mládežníků, ale také výborný guláš od paní Knotkové a živá hudba Pepy Slavíčka s harmonikou a pana Štourače s kytarou. Někteří si zazpívali, jiní se pobavili.

A nastalo jitra - den druhý: (neděle)

Slavná mše svatá byla až odpoledne, to ovšem neznamenalo, že můžeme dlouho spát. Už od rána bylo na faře zase živo. Stěhoval se nábytek a zbytky jídla do orlovný, kde měl odpoledne probíhat hlavní program. Chystala se orlovna a uklízelo se ve farním centru na oběd pro hosty.

Mše svatá ve 14,00 hodin, kterou vedl generální vikář brněnské diecéze Mons. Jiří Mikulášek, byla zaměřena na uvedení faráře do služby ve farnosti. Otec Pavel Lazárek, který byl dosud administrátorem farnosti, po pětiletém studiu složil úspěšně farářské zkoušky a byl jmenován farářem. Během mše svatě mu zástupce biskupa předal evangeliář, klíče od kostela, obětní stůl, ambon, předsednické sedadlo, křtitelnici, zповědnici, svatostánek, farářský dekret. Nový farář také složil sliby věrnosti, poslušnosti biskupovi, farnosti, katolické církvi. V promluvě otec Jiří zaměřil naši pozornost na službu kněze ve farnosti a poslání farnosti v současnosti.

Po mši svaté byly požehnány nové farní prostory, které dostaly oficiální název Katolické farní centrum Rafael (KFC Rafael). Po slavnostním přestřihnutí pásky, které bylo i s fanfárou, si mohli všichni prohlédnout nové prostory. Přišlo opravdu mnoho lidí a všichni byli nadšeni.

A to už jsme se postupně přesouvali do orlovný, kde měl probíhat hlavní program, během chvíle se objevily davy lidí a nastala zcela nepřehledná situace. A tady bych se chtěla omluvit za nás organizátory všem, které jsme nezvládli usadit, a hlavně těm, kteří odešli domů. Bylo těžké odhadnout počet lidí a proto doufám, že se nikdo neurazil a příště přijdete zase.

V orlovně pan farář děkoval všem, kteří se podíleli na stavbě, hlavně řemeslníkům a firmám, ale i některým farníkům. Následovalo poděkování panu farářovi, na kterém po celou dobu ležela největší tíha starostí. Proběhlo také oficiální vyhodnocení soutěže „Dítě - budoucnost farnosti“. Matěj Škorpík vyhověl všem podmínkám soutěže a tak se stal vítězem a od pana faráře obdržel slíbený finanční obnos. Potom se promítaly fotky z oprav a ze života farnosti. Mládežníci nám zahráli scénku „Olešnická farnost očima novináře Karla“. K tomu všemu se točilo pivo, Pavel Neumann opékal prase, dojídal se guláš, hrálo se a povíдалo. Až do večera.

A nastalo jitra - den třetí: (pondělí)

Ráno jsem těžce vstala a šla do práce...

Po příchodu z práce domů jsem si sice vzpomněla, že má být ještě žehnání zvířat, ale s pocitem, že přece nemusím být u všeho, jsem spokojeně zalezla do postele. Záhy mě však vzbudil pláč našeho nejmladšího syna, že nemá žádné zvířátko. V tu chvíli jsem pro něj opravdu neměla moc rodičovského pochopení. Vzhledem k tomu, že pláč nepřestával, začala jsem přemýšlet, které zvířátko bychom mohli letos obětovat (loni nám totiž po žehnání chcipl papoušek a kotě se ztratilo). Začala jsem vylučovací metodou: koček máme sice dost, ale nedají se chytit; papoušek loni chcipl; tele a prase jsem obětovat nechtěla (naštěstí jsou to velké kusy a do Olešnice by se těžko nesli), zbýval tedy králík nebo slepice. Nakonec jsme Fandu přesvědčili na tu slepici. To zase měl problém, že se mu budou všichni smát. Tak mu tatínek napsal na krabici latinský název slepice a řekl mu, ať to každému říká latinsky. Fanda byl spokojený a já taky, protože doma se opět rozhostil klid a já mohla začít nabírat síly do příštích zítřků.

Na závěr nezbyvá než dodat: BOŽE CHVÁLÍME TEBE...

Jarka Sobotková

Farní soutěž

Snad každý z vás zaregistroval, že ve farnosti probíhala soutěž „Dítě budoucnost farnosti“, kterou pan farář vyhlásil loni na podzim. Inspiroval ho list papeže Benedikta XVI. a list našich biskupů „O naději“. V Olešnici ovšem taková akce není zas úplná novinka. Už v roce 1838 se píše v olešnické kronice: „...Baron Honrichs složil obnos 40 zlatých jako fond pro dítě, které bude jako první pokřtěno v novém kostele. Byla to dcera Tomáše Hřebíčka ze Křtěnova a dostala jméno Josefa Leopolda...“ Kronikář by tedy letos mohl napsat: „Farář Lazárek složil obnos 10 000,- Kč pro dítě, které se včasným křtem nejvíce přiblíží otevření farního centra. Byl to syn Jaroslava Škorpíka z Olešnice a dostal jméno Matěj Jan Bosko“.

Škorpíkovci mají třináctiletého Járu a letos o prázdninách se jim narodil druhý syn Matěj. O tom, jaké to je, mít odmalička slavné dítě, jsem si zašla popovídat za Matějovou maminkou.

1. Víím, že jste přáli výhru jiným a zdráhali jste se být výherci. Už jste se s tím vyrovnali?

Opravdu jsme s tím měli problém. Neradi jsme středem pozornosti. Nebyla to však výhra naše, ale celý finanční obnos patří Matějovi. Přijali jsme ho tedy s pokorou za něj.

2. Je rozdíl v tom, mít dítě v pětadvaceti nebo v osmatřiceti?

Je v tom velký rozdíl. Jsem vděčná Bohu za spoustu darů, které jsem si před třinácti lety neuvědomovala. Každý den děkuji Bohu za to, že se nám narodilo krásné a zdravé dítě. Víc si to užívám.

3. V dnešní době je celkem běžné mít děti později, ale lékaři nás ženy často nutí k vyšetření, která nechceme podstoupit. Setkala jsi se s tím taky?

Samozřejmě. Naštěstí jsem měla kamarádky, které mě dopředu poučily, že to můžu odmítnout. Doktor řekl, že mé rozhodnutí bude respektovat, ale stejně to zapsal.

4. Matěj je krásné dítě, co bys o něm mohla říct víc?

Je velice temperamentní, má spoustu energie. Ve svých čtyřech měsících už má snahu si sedat a dokonce stoupat. Umí se krásně smát i pořádně brečet a pořád by jedl.

5. A co sourozenecká láska?

Jára je šťastný, že už není sám a má bráchu. Hodně mi pomáhá. Každý den ráno, než jde do školy, tak se jde na malého podívat, jestli se už vyspal. Udělá mu křížek na čelo a běží do školy. Jenom si někdy posteskne, že už by mohl být trochu větší.

6. Narodil by se Matěj i bez soutěže?

Dítě jsme chtěli už dřív, ale že vyhrál zrovna Matýsek, bylo v režii Boží. Musím ale přiznat, že jsem měla radost z vyhlášení soutěže. Těšila jsem se, že naše dítě bude mít spoustu věřících kamarádů.

7. Jak budou letos probíhat Vánoce u Škorpíků a na co se nejvíc těšíš?

Letos budou probíhat ve dvojnásobné radosti z narození Ježíše a s naším Matějíčkem. Těším se, že bude rodina pohromadě a na Matýskovu reakci na stromeček.

Díky za rozhovor

Na závěr mi nezbyvá než vám popřát, ať Matěj prospívá na těle i na Duchu. Přejeme vám požehnané Vánoce.

Pokud jste našeho výherce ještě neviděli, přijďte na Štědrý den na dětskou mši svatou. Matěj si zahraje Ježíška v Živém Betlému.

Jarka Sobotková

Pout' do Říma

Jsme vděční nebo nevděční? Tuto otázku jsem si položila, když byla oznámena děkovná pout' do Říma. Vždyť jsem tam byla už dvakrát, jsem o hodně starší. Když se přihlásím - zvládnu to? A teď už znám odpověď - všechno dobře dopadlo, pout' jsem zvládla v rámci svého věku, tak se mohu s vámi podělit o zážitky.

Do Říma k Bazilice svatého Pavla za hradbami jsme dorazili po osmnácti hodinách pobytu v autobuse kolem sedmé hodiny ranní 9. listopadu. Bazilika je postavena v místech, kde odevzdal sv. Pavel svůj život zpět do rukou Stvořitele. Litaniemi k českým patronům jsme naše děkování zahájili, prohlédli si chrám, včetně lunet všech papežů od počátku církve až po dnešek a metrem (má jen dvě trasy - A - červenou a B - modrou) se přesunuli k bazilice Panny Marie Větší, jinak také nazývané Sněžné. Ta je pro nás velmi důležitá, neboť v ní bylo věrozvěstům sv. Cyrilu a Metoději svatým otcem Urbanem II. povoleno slavit mši svatou ve slovanském jazyce. Při naší mši sv. nám otec arcibiskup Graubner připomněl, co pro nás znamená chrám i chrám Kristova těla. V nedalekém románském kostelíku je pohřben pražský arcibiskup Jan z Jenštejna, v sousedním benediktinském klášteře pobýval a zemřel sv. Cyril.

Další den - středa 10. listopadu byla nejdůležitějším dnem našeho pobytu, protože jsme věděli, že budeme sv. otci děkovat za loňskou návštěvu u nás. Po dlouhém čekání přišel sv. otec mezi nás. Dostalo se nám této výsady v bazilice sv. Petra. Všichni jsme měli v e l i k o u radost. Svatý otec se usmíval a zahájil česky audienci. Co jsme prožívali, se nedá popsat - to se musí prožít. Svatý otče, děkujeme! Vlajčky Vatikánu i naší republiky se míhaly nad našimi hlavami. A po audienci jsme spěchali do krypty k hrobům papežů, zvláště pak milovaného Jana Pavla II. K místu posledního odpočinku kardinála Josefa Berana mohou jen zasvěcené osoby. Škoda! Na kopuli jsme nemohli, protože lilo jako z konve. U Andělského hradu už zase svítilo sluníčko. Při mši svaté v 15,00 hodin nám otec arcibiskup Duka připomněl naši další výsadu - oltář sv. Václava, kde v minulých dobách sloužili naši exulanti svoje primice. A my dnes? Stavíme svůj život na vztahu s Kristem nebo se Zlým? Petrovu skálu musíme nést každý v sobě. Boží náruč je stále otevřená, tak, jak naznačuje Berniniho kolonáda.

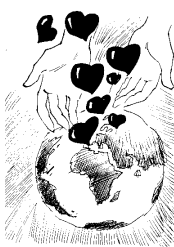
Ve čtvrtek 11. listopadu opět přšelo. Když jsme ale vstoupili na Lateránské náměstí, mraky se trhaly. V této papežské katedrále sv. Jana (papež je zároveň biskupem města Říma) je hlavním celebrantem Miloslav kardinál Vlk. Zde jsme si pod mohutnými sochami apoštolů připomněli pozitivní okamžiky z návštěvy papeže Benedikta XVI. u nás. A po eucharistické oběti jsme se rychle přesunuli do titulárního kostela našeho pana kardinála - baziliky svatého Kříže Jeruzalémského, kostela, který je jedním ze sedmi hlavních chrámů věčného města. Po uctění ostatků Sv. Kříže jsme spěchali za „památkami“. Ke „svatým schodům“, Koloseu, pomníku Viktora Emanuela, Foru Romanu, kolem kostela sv. Klimenta (je zde pohřben sv. Cyril) k Panteonu, na Kapitol, k radnici se sochou Marka Aurelia, Španělské náměstí a zpět na metro. A loučili jsme se s Římem ve 21 hodin. Doma nás přivítali následující den odpoledne.

Bohu díky za tuto pouť. Velkou nevýhodou byla vzdálenost našeho ubytování - 65 km od konečné metra, takže jsme každý den trávili několik hodin cestou do středu města a zpět a nemohli tak navštívit jiná vzácná místa. Ale i tak, jako vždycky, na špatné věci se rychle zapomíná a v mysli zůstane jen to hezké, co jsme mohli prožít. A proto ještě jednou: Bohu díky.

J.B.

Misijní neděle

Na Misijní neděli jsem se připravovala už dlouho dopředu, ale opravdová příprava začala až v sobotu při vigílii. Misijní vigílie měla tři části: první byla modlitba svatého růžence, druhá byly díky a prosby, do kterých se zapojili skoro všichni přítomní v kostele. Třetí a zároveň závěrečná část byla věnována tiché modlitbě před Eucharistií. Celá vigílie byla protkána písničkami a zakončena hymnou PMDD (Papežských Misijních Dělníků).

Další den, což byla neděle, byl Misijní jarmark, na který jsem byla po včerejší vigílii dobře naladěná. Misijní jarmark byl po obou dvou mších svatých a lidé se také mohli ohřát v kavárně u roztopených kamen a dát si čaj nebo kávu, nebo si jen popovídat s přáteli. Na Misijním jarmarku byly vidět práce děvčat z misijního klubka, které vlastnoručně vyrobily. Za dobrovolný příspěvek na misie si mohli lidé některou věc vzít, např. pexesa s různými motivy, kalendáře na rok 2011, pro velké parádnice také knoflíky a brože nebo také adventní kalendáře v podobě kaprů a ještě spoustu dalších věcí. Pokud to někdo z vás nestihl, máte možnost ještě, dá-li Pán Bůh, příští rok.

Eliška Kánská

Misijní klubko v Brně

Jednou se nás Markéta na setkání klubka zeptala, jestli bychom chtěly vidět originální postavičky z večerníků, jako je třeba Pat a Mat nebo Bob a Bobek. Kdo by nechtěl? Proto jsme využily středu 17. listopadu, kdy měli všichni volno ze školy, a vyrazily jsme do Brna.

Nebylo nás moc, ale to nám na náladě neubralo. Sešlo se nás osm holek a jako vedoucí Renča s Helčou. Nasedly jsme do autobusu a vyjely. Neustále nám vrtalo hlavou, odkud toho řidiče známe a pak nás to trklo. Byl to totiž ministr zahraničí Karel Schwarzenberg! Nebo tak při nejmenším vypadal. V Brně na nás už čekala Markéta. Ještě jsme skočily koupit jízdenky na zpáteční cestu a už jsme mířily do centra.

Naše první zastávka byla na České. Prozkoumaly jsme model Brna z 16. století a pokračovaly na náměstí Svobody. Prohlédly jsme si morový sloup a orloj. S pomocí Katušky (a hodin na věži kostela sv. Jakuba) se nám dokonce podařilo určit čas, který signalizoval, že se blíží desátá hodina. To znamenalo začátek mše

svatě u minoritů, která byla dalším bodem programu. Po mši jsme se nasvačily a pak už na nás čekala paní průvodkyně v Loretě. Řekla nám něco o jejím původu a také o Svatých schodech, po kterých se smí chodit jen po kolenou a při tom se modlit. To jsme si také vyzkoušely. Na každém schodu jsme se pomodlily Zdravas Maria... a přesto, že nás bolela kolena a zem byla studená, zvládl jsme to až nahoru. Před odchodem jsme ještě dostaly medailku Panny Marie a letáček s popisem, jak medailka vznikla. Odtud jsme zamířily ke Špalíčku, kde na nás čekalo překvapení. Vedoucí nám řekly, že překvapení bude rozchod, čemuž jsme samozřejmě věřily, a až na Elišku se nám to zdálo být dostačující. Nakonec si na své přišla i Eliška, protože překvapení bylo ještě větší. Holky vedoucí nás vzaly do kina na animovaný film „Já, padouch“ v 3D formátu. Hodně jsme se u toho nasmály. Po filmu přišlo na řadu to, kvůli čemu jsme do Brna jely - VEČERNÍČKY. Měly jsme možnost nakouknout do domečku Pata a Mata, zavzpomínat, které postavičky známe a které ne, nebo si prohlédnout scénář. Prostě super zážitek.

Do odjezdu autobusu zbývalo ještě spousta času, tak jsme se zašly podívat na Petrov. Mohly jsme vystoupat na věž, ale protože má spousta z nás strach z výšek (a taky nás bolely nohy), zůstaly jsme raději dole. Když jsme zvládl všechno, co jsme měly i neměly v plánu, vydaly jsme se do Králova Pole na autobus. Než přijel, stihly jsme si zahrát hru Zvířátka, což přilákalo pozornost široké veřejnosti, a potom už hurá domů.

Byl to nabitý, ale velmi vydařený den, na který máme spoustu krásných vzpomínek.

Z deníku olešnické misionářky

Duchovní obnova pro mládež na Vranově u Brna

Myslím, že mariánské poutní místo Vranov u Brna není třeba olešnickým farníkům zvlášť představovat. Mnoho z vás jezdí nebo jezdívalo každoročně začátkem září na farní pout' do Sloupu, Křtin a Vranova. A někteří z vás možná jezdíte na Vranov i jindy, například v období vranovských poutí, které jsou od 1. neděle v září do 1. neděle v říjnu, nebo při jiných příležitostech. Roku 1240 se zde zjevila Panna Maria slepému šlechtici Vilémovi, který zabloudil ve zdejších hustých lesích. Nejen, že mu ukázala cestu ven z lesa, ale také uzdravila jeho oči. Poprosila Viléma, aby zde postavil kostel, a na místě zjevení zanechala sošku, která je dodnes na Vranově uctívána. To je ve zkratce příběh o tom, jak vzniklo toto poutní místo. Je to krásný příběh, ale nejkrásnější na něm je, že zatím nemá konec. Od zjevení Panny Marie uběhlo již 770 let, během kterých doputovalo na Vranov statisíce poutníků a stále sem přicházejí další. Panna Maria stále uzdravuje, nejen oči a další nemoci těla, ale mnohem více zde léčí a uzdravuje srdce a duše těch, kteří sem zavítají. Takovou zdejší „nemocnicí“ je Duchovní centrum, které stojí v těsné blízkosti kostela Narození Panny Marie. O toto centrum se společně starají bratři Pauláni a Školské sestry sv. Františka z Assisi.

Bylo zprovozněno teprve nedávno (v roce 2000), ale přesto už se zde vystřídalo bezpočet lidí. V duchovním centru probíhají různé obnovy, setkání, semináře a exercicie pro různé skupiny věřících - adventní či postní duchovní obnovy, letní exercicie pro mládež, celoroční obnovy pro mládež, formační kurzy řeholnic a řeholníků, konference, obnovy pro manžele, exercicie pro kněze atd. Také je zde možnost individuálního pobytu pro jednotlivce či rodiny. Nádherná jsou i adventní, svatodušní a velkopáteční bdění.

Já bych se teď chtěla víc pozastavit nad obnovami pro mládež, na které jezdím už asi rok a půl. Oficiální název těchto obnov je „Jednodenní duchovní obnovy pro mládež hledající své životní povolání“. Tato obnova probíhá každý měsíc kromě prázdnin vždycky v sobotu (poslední termín konání v tomto roce byl 11.12.) Jak obnova probíhá? Začínáme v 9,30 společnou modlitbou breviáře, potom je přednáška na určité téma. Loňský a letošní rok jsou tématem různí světcí a jejich spirituality, takže jsme se zde setkali kromě paulánů a františkánů také s dominikány, salesiány, klariskami, misionářkami lásky Matky Terezy atd. Po přednášce, která končí většinou v poledne, následuje asi půlhodinová adorace a po ní společný oběd. Po obědě se rozdělíme do skupinek. Ty trvají asi dvě hodiny a kromě toho, že se seznámíme, povídáme si o tom, co nás zaujalo v dopolední přednášce. Na závěr skupinky ještě natrénujeme scénku, která nějak souvisí s daným tématem. Během těchto skupinek je také možnost jít ke svátosti smíření či duchovnímu rozhovoru. K dispozici nám jsou minimálně dva kněží. Zlatým hřebem dne je mše svatá. Po evangeliu nastává čas pro scénky ze skupinek. Po mši se rozloučíme a odjíždíme domů.

Z Olešnice nás na tyto obnovy už jezdí pěkná skupinka. Chtěla bych tímto pozvat všechny mládežníky, které tato nabídka nějak zaujala, aby se k nám připojili. Opravdu to stojí za to. Vranov je opravdu krásné a pozeňvané místo, promodlené velkými zástupy poutníků, kteří sem během staletí přišli. Je to zvláštní, ale ať už potřebujete cokoli, být chvíli sám, odpočinout si nebo naopak potkat nové lidi, zažít (velmi) živé společenství nebo dokonce ani nevíte, co potřebujete... na Vranově vždycky najdete to, co hledáte. Těžko se to popisuje, musí se to prostě zažít. A proto vám vřele doporučuji tam zajet a přesvědčit se. Vždy vás tam čeká milé přijetí, pomoc, klid a všechno, co nám v dnešní době mnohdy chybí. Je to prostě místo, kde se Bůh skrze Pannu Marii nějak víc dotýká světa a srdce každého člověka.

*"Dům tento v středu světa stojí a souhvězdí všech hvězd svítí k tomuto prahu.
Kdo nevěří, ať si to jen změří. Zde nastup, poutníče, svou poklidnější dráhu."*

(Z nápisu u bočního vchodu do kostela)

Markéta

Pomoc stařenkám v Arménii prostřednictvím sdružení ARCHA

17. listopadu se na evangelické faře v Olešnici konala beseda o vývoji projektu Archy s panem Janem Vyškovským, který se věnuje pomoci opuštěným starým lidem v Arménii. Byla komornějšího rázu - zúčastnilo se jí sedmáct lidí. Pan Vyškovský nás seznámil s činností Archy v posledních dvou letech, promítl mnoho fotografií z Arménie (řemesla, babičky, cesty, krajinu), informoval nás o zdravotním stavu a životních podmínkách našich stařenek. Předal nám odpovědi na naše dopisy ze září 2010 od našich stařenek, šité kříže a dřevěný křížek jako ukázkou tradičních řemesel.

Naše stařenky:

Paní Hehuš Arakeljan žije ve slušných podmínkách co se bytu týče, ale bohužel se velmi zhoršil její zdravotní stav. Trpí rozsáhlými kožními problémy (má po těle velké ekzémy). Proto Archa shromáždila peníze na to, aby mohla absolvovat komplexní vyšetření organismu, krve – aby se zjistila příčina ekzémů a léčily se skutečné příčiny nemoci a paní Hehuš se uzdravila, nebo se mohla zvolit taková léčba, která by její potíže minimalizovala. Zdravotní pojištění v Arménii neexistuje, lékařská vyšetření, péče i pobyt v nemocnici se musí platit, léky jsou velmi drahé.

Paní Gohar Vardanjan má potíže s očima, žije stále v domiku bez vody a tepla a nepodařilo se ještě vyjednat na radnici v Gjumri byt, lepší bydlení. V současné době má kontakt s protestantským farářem, který jí pomáhá, a v zimě bydlí u něj v bytě.

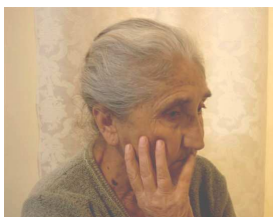
Z dopisů

Jmenuji se Hehuš Arakeljan, mám 33.000, - dramů penzi (tj. 1.800 Kč) měsíčně, žiji sama a jsem nemocná. Moc Vám děkuji za pomoc. Bez Vaší pomoci by se mi těžko žilo. Modlím se za Vás k Pánu Bohu, abyste byli zdraví.

Hehuš

Momentálně jsem nemocná. Jsem po operaci očí, ale přesto nemohu normálně vidět. Jedno oko mi operovali před 5 lety, druhé před rokem. Měsíčně dostávám důchod 19.000,- dramů (1.000 Kč) a sociální příspěvek 13.000,- dramů (700 Kč). Z toho se těžko žije. Moc Vám děkuji za Vaši pomoc. Pán Bůh Vám to zaplat' a já se za Vás budu modlit.

Gohar

Diecézní katechetické setkání

V sobotu 13. listopadu 2010 proběhlo na Biskupském gymnáziu v Brně Diecézní katechetické setkání. Pozvání proběhlo při příležitosti oslavy dvaceti let existence Katechetického centra při brněnském biskupství. Pozvání přijali nejen všichni katecheté, kteří se vyučování věnují, ale i ti, kteří učili dříve a rádi si ty časy připomněli.

Dověděli jsme se mnoho novinek o tom, co KC připravuje. Se známými jsme si vyměnili cenné zkušenosti, nakoupili potřebné pomůcky. Podívali jsme se na různé prostorové pomůcky a rádi se nechali inspirovat tím, jak vyučují jinde. Vyslechli jsme poutavou přednášku P. Vojtěcha Kodeta na téma: „Písmo svaté v životě katechety“. Setkání s námi prožívalo i dvanáct kněží, někteří z nich vedli odpolední „skupinky“, ve kterých nám osvětlovali různé výukové metody. Krásný den jsme zakončili slavnostní mší svatou, hlavním celebrantem byl náš otec biskup Vojtěch, který přítomné povzbudil a poděkoval všem za pomoc při pastoraci - připomněl nám mimo jiné, že Písmo svaté není zákusek po nedělním obědě, ale každodenní chléb života. Nechyběl ani dort s dvaceti svíčkami a různé dobroty, kterými jsme se my katecheté potěšili a posilnili navzájem.

M.A.

Děkanátní setkání

20. listopadu se v Boskovicích konalo děkanátní setkání školní mládeže. Z Olešnice nás jelo osm, z toho čtyři kluci a čtyři holky. Jel s námi i náš pan farář.

V Boskovicích se nás sešlo přes sto mládežníků. Po příjezdu nás rozdělili do skupin, zhruba po sedmi lidech. Dopoledne jsme plnili pět úkolů podle úryvků z bible, podle Starého i Nového Zákona. V poledne byla mše svatá, která se konala v kostelíčku Všech Svatých (je v Boskovicích u pošty). Po mši svaté nás pozvali na výborný oběd, můj oblíbený smažák. Po obědě nás rozdělili do velkých skupin. Olešnice měla skupinku s Protivanovem. Úkol byl zahrát scénku u boskovicického hradu. My jsme si vylosovali úryvek z knihy Jozue - Hradby Jericha. Scénku jsme zahráli výborně. Celý den jsme zakončili společnou modlitbou, přímo na hradě.

Na zpáteční cestu se včas vydalo jen pět lidí s panem farářem. My tři odvážlivci (já s bráchou a Járrou), jsme na hradě zjistili, že nám jede autobus za pět minut, tak jsme rychle běželi na zastávku 17. listopadu. Z hradu jsme to uběhli za tři minuty a domů jsme se šťastně navrátili. Všem se tam moc líbilo.

Vít'a Sobotka

Rekolekce

Po náročné rekonstrukci se v nově opravených prostorách bývalých chlívů uskutečnila dlouho očekávaná kněžská rekolekce. Nejméně dvakrát jsme přesouvali místo konání našich kněžských setkání z Olešnice do jiných farností. Ani tentokrát na začátku roku, při celoročním plánování rekolekcí, nikdo nevěřil, že bychom dokázali dokončit rozjeté opravy na olešnické faře. O to většího údivu a uznání se nám dostalo ze strany sousedních farářů, když se skutečně (tentokrát napotřetí) rekolekce v Olešnici skutečně konala. Pomocí těchto řádků tlumočím obdiv a uznání od kněží boskovického děkanátu patřící všem zúčastněným a zainteresovaným farníkům.

O. Pavel

Pohřeb P. Stanislava Krátkého (aneb představy a skutečnost)

Tak nám zemřel probošt. Mám na mysli samozřejmě mikulovského probošta P. Stanislava Krátkého, tedy pana profesora.

Tak se přece nedočkal, napadá mě při zprávě o jeho smrti. Kdysi po revoluci jsem od něj totiž slyšel větu: „*Jsem už sice starý, ale ještě než zemřu, moc bych si přál, aby v naší zemi fungovaly katolické rádio, katolická televize a katolická univerzita.*“ Napadlo mě tehdy, že se asi dožije vysokého věku. Nemusím snad připomínat, že si založení katolického rádia, televize a univerzity nejen přál, ale také pro to něco udělal. To poslední se sice zatím nepovedlo, ale kdo ví.

Že zemřel neobyčejný člověk, bylo zřejmé i z jiné okolnosti. Celé dva dny trvalo zveřejnění smutečního parte, na kterém ovšem chybělo slovo biskup. Ta domluva ohledně pohřbu pana probošta musela být ostatně zajímavá, ale „*nejzajímavější věci jsou zpravidla ty, které neznáme,*“ řekl by asi zemřelý probošt.

Pohřeb se má konat v malém kostele sv. Jana v Mikulově, což se ovšem radikálně rozchází s mými dosavadními představami o pohřbu pana probošta. Podle nich se měl přece konat ve velkém kostele, nejlépe v Brně, aby se tam mohlo dostat co nejvíc lidí. Pomalu mě začínají napadat myšlenky neotisknutelné v tomto zpravodaji. Nakonec se však uklidňuji tím, že P. Krátký byl přece ve svém kněžském životě stále buď pronásledovaný nebo alespoň odstrkovaný a přehlížený (což neskončilo rokem 1989). Takový skromný pohřeb se vlastně k závěru jeho života docela hodí.

V sobotu, hodinu před zahájením pohřebních obřadů, stojím před kostelem sv. Jana v Mikulově. Vidím štáby TV Noe a Rádía Proglas připravené k přímému přenosu, venku ozvučení a velké obrazovky, z auta vystupujícího biskupa V. Malého, zevnitř kostela slyším množství lidí modlících se růženec a uvědomuji si, jak jsou moje představy opět vedle, inu jak ta jedle. A probošt kdesi nahoře se jistě trochu usmívá.

Vstupuji do kostela a vpředu vidím rakev. A nic na ní. Další představy v háji. Zde musím ovšem něco vysvětlit: Protože jsem si dříve nemohl představit žádného biskupa bez mitry, berly a živého sekretáře, představil jsem si u otce Krátkého tyto atributy v podobě jeho černé rádiovky, stařecké hole a osobního šoféra F. Kopečka. Proč by berla a mitra neměly být u rakve? Asi to nikoho nenapadlo. Tu však vpředu zahlédnu pana Kopečka. „Aspoň ten sekretář!“ říkám si v duchu a jsem povzbuzen. Mám dojem, že pan probošt kdesi nahoře se pořád ještě usmívá, ale zdržuje se jakéhokoliv komentáře. Přesně tak za svého pozemského života reagoval na narážky na svou biskupskou hodnost.

Pomalu kráčím k rakvi. Při pohledu na mrtvou tvář zemřelého jsem hluboce dojat Boží dobrotou, která nás tolik obdařila skrze svého služebníka. Na dlouhou chvíli zmlknou i mé myšlenky a představy. Zaujímám místo v zadní části kostelíka, kde už za chvíli není místo ani na kleknutí. Je tu ale poměrně teplo. „*Vždyť nejlepším topením v kostele je mnoho lidí,*“ řekl by určitě pan probošt.

Půl hodiny před začátkem mše je domodlený růženec. Chtělo by to ještě nějakou modlitbu nebo zpěv. V množství tolika bratří a sester, kteří jsou určitě chytřejší a zbožnější než já, se však neodvažuji ani pípnout. Tak pozoruji vrcholící přípravu na pohřební slavnost. Nějaký *dobrý bratr*, asi o hlavu menší než většina přítomných, se snaží se střídavými úspěchy uvolnit přední lavice vyhrazené pro nejbližší příbuzné. Aj, aj, aj! Ted' vykazuje z první lavice pana F. X. Halase s chotí. To asi šlápl vedle. Rozhlédnu se kolem sebe, kde hustota lidí vzrůstá. Kousek vedle mě se v davu tísní pan místohejtman S. Juránek, který si sem asi odskočil ze sjezdu KDU-ČSL. Že by byl také vykázán z předních lavic? Ale vypadá spokojeně a rozdává úsměvy na všechny strany, takže to asi nebude tak zlé. Na displeji se objevuje číslo písně 401. Když zjišťuji název (Aleluja, živ buď nad smrtí slavný vítěz), stěží potlačuji úsměv a mám dojem, že probošt kdesi nahoře se už teď směje na celé kolo. Poměrně přesně si totiž vzpomínám na dávný proboštův citát: „*Nedělejme z pohřbu velikonoce. Na pohřeb patří Kyrie eleison. Aleluja si nechme na velikonoce.*“ Mezi tím pozoruji, že už je F.X. Halas i s manželkou opět na svém místě v přední lavici, k přímému přenosu je určitě také vše nachystáno a obřad může začít.

Nebudu popisovat celý obřad, který jste mohli sledovat v přímém přenosu a vidět nebo alespoň slyšet lépe, než já. Jenom čestně dosvědčuji, že přestože někteří pohrblívali spolubratra kněze a jiní spolubratra biskupa, neboť byl jen jeden. V závěru bohoslužby zaznělo tolik milých projevů od rozličných řečníků, že kdybych měl vzpomenout všechny pěkné myšlenky, zabral by tento článek celý zpravodaj.

Bohoslužba končí a průvod vychází z kostela. K mému překvapení však nepokračuje na hřbitov, ale lidé před kostelem postávají v hloučcích, zdraví se, jiní odcházejí, leč různými směry. V tom vidím našeho jáhna, se kterým se určitě neztratím. „Lad'o, kde je hřbitov?“ Ptám se netrpělivě. „Nevím.“ Zní jeho ne úplně povzbudivá odpověď. Vydáváme se tedy směrem, kam odchází nejvíce lidí.

V duchu přemýšlím, jak by to bylo jednoduché, kdyby pár vtipálků chtělo odvést nic netušící dav úplně jinam. Naštěstí mé myšlenky jsou opět mimo realitu. Za chvíli se ocitáme na místním hřbitově, kde před obřadní síní stojí rakev se zesnulým. Tak tam stojíme a čekáme, až dorazí všichni, aby mohly začít obřady u hrobu. Tu mi začne něco vrtat hlavou. Proč v té dřevěné rakvi je ještě jedna kovová a teprve v ní je zemřelý? Že by se už teď počítalo s exhumací? Vzpomínám na rozhovor dvou kněží, který jsem kdysi dávno náhodou (?) vyslechl: „Představ si, že ten Krátkej si nahrává všechno, co říká. To přece není normální!“ Druhý se tehdy chvíli zamyslel a potom pravil: „To je ale velmi praktické. Představ si, kolik to dá práce, když se v procesu svatořečení shánějí důkazy o kandidátovi. Tady bude stačit přehrát záznamy a je to jasné.“

Ale to už jsou davy lidí na hřbitově a rakev i průvod se dávají do pohybu. Závěrečné obřady u hrobu, Salve Regina, kdosi z davu začne zpívat mariánskou píseň a ostatní se přidávají. Pohřeb je u konce. Pomalu se rozcházíme, přičemž se navzájem potkává mnoho známých lidí. Na všech pozoruji jakýsi zvláštní pokoj. Myslím, že ani já nejsem výjimkou.

Na náměstí pak potkávám pana Kopečka: „To jsem rád, že vidím pana sekretáře!“ pravím na uvítanou. „Jakýpak sekretář bez šéfa?“ odpovídá pan Kopeček. „Dvaatřicet let jsem ho vozil, a teď abych šel na úřad práce!“ Loučíme se a já si v duchu představuji, jak se tento *dobrý bratr* ve svých sedmdesáti letech bude v pondělí hlásit na úřadu práce.

Ale to už s námi jde pan Kintr. Ten už dávno ví, že toalety v Mikulově jsou mimo turistickou sezónu zavřené, ale na takovou událost by je snad otevřít mohli, a jde to pochopitelně prověřit. Neotevřeli. Tak jedeme domů se zdravotní zastávkou na místní benzince.

Sedím v autobusu a pomalu usínám. V duchu vidím rozzářeného probošta se stařeckou holí v ruce, rádiovkou na hlavě a naslouchátkem na pravém uchu, jak se u nebeské brány zdraví se sv. Petrem. „To naslouchátko už nebudeš potřebovat!“ říká sv. Petr proboštovi snad ještě ze setrvačnosti silným hlasem do pravého ucha. „A tu hůl a rádiovku taky ne!“ „Ale ovšem, starý probošt se vším souhlasí!“ usmívá se probošt. Ale to už se zdraví se všemi svými známými, kteří jej na věčnost předešli. Je jich u nebeské brány pořádný zástup. Probošt nepřestává být *mimořádně potěšen* a jeho úžas se stále zvyšuje. A kdo že ho to taky přišel vítat k nebeské bráně? Je to možné? „Vítám tě, Stanislave, v nebi.“ směje se Jan Pavel II. „No to je úžasné,“ odpovídá probošt a začíná s papežem probírat jeho encykliky. Tu se náhle zarazí: „Karle, nevíš, co to znamená *dubie validus**)?“ „To nevím,“ směje se stále ještě papež „když tě to tak zajímá, měl ses někoho zeptat.“ „Vždyť to jsem udělal. Naposledy jsem se ptal Bertoneho, když byl v Praze. Tedy ještě před tím, než byl kardinálem.“ „To si s tím ani on nevěděl rady?“ diví se papež. „No, napsal si to do notesu a slíbil, že to vyřeší. Jenomže než stihl cokoli udělat, přeložili ho jinam,“ odpovídá probošt. „No to asi budeme muset počkat na Josefa (Ratzingera), miní papež...“

Ale zanechme teď nebeského snění a vraťme se na zem. Bylo už řečeno, že pan profesor byl tak trochu kaplanem v Olešnici. Jenže ono to jeho kněžské srdce bylo tak velké, že tím „tak trochu kaplanem“ byl asi i na jiných místech. Ale aby olešničtí nepřišli úplně zkrátka, uvedu dvě vzpomínky vztahující se k naší farnosti. Jednou pan profesor říkal: „*To jednou takhle přijedu do Olešnice a František (P. František Kšica) je nějaký zaražený. Tak se ptám: Františku, co tě trápí? A víte, co mi odpověděl? Stanislave, Stanislave, je to špatný. Dneska bylo na májové jen čtyřicet dětí...*“ Možná si někdo z vás povzdechne, že to už je asi opravdu hodně dávno. Druhá vzpomínka ale tak stará není: „...*Představte si, že všude v církvi se na zvolání „Slyšeli jsme slovo Boží“ odpovídá „Bohu díky“. Ale v Olešnici se odpovídá „Neslyšeli!““*“ směje se probošt...

Pokud se ti, milý čtenáři, zdá, že pisatel tohoto článku není úplně normální, nic si z toho nedělej. Pan profesor měl rád i tyhle lidi. Jednou jsem ho slyšel říkat: „*Katolická církev je veliká a vejde se do ní leckdo, nejenom ti superdobří, superzbožní a superchytrí, ale i ti ostatní!*“ Vejdeš se tam milý čtenáři určitě i Ty... a snad i já.

Jan Novotný st.

*) *dubie validus* (pochybně platný) – záhadný pojem záhadného dokumentu z r. 1992, který zpochybňoval kněžská a biskupská svěcení v části skryté církve. Na jeho základě byli kněží skryté církve nuceni k tzv. přесvěcení. (viz. S. Krátký: K plnosti, str. 135-143)

Varhaní koncert na opravených varhanách

Letošní Slavnost Ježíše Krista Krále byla v Olešnici ozdobena zvláštní událostí. Farní sbor Českobratrské církve evangelické pořádal tu neděli, 21. listopadu, slavnost k dokončení restaurování historických varhan a inaugurační koncert. Asi jste tu informaci také zaznamenali. A možná jste ji, stejně jako já, vzali vedle dalších pozvánek a nabídek na vědomí s myšlenkou: „To by mohlo být pěkné.“

Věřte, že bylo. A tak možná vám, kteří jste neměli to štěstí být přímými účastníky oslavy, přijdou vhod následující řádky.

Když jsem krátce před čtrnáctou hodinou vešel v proudy lidí do evangelického kostela, byl už notně zaplněný. Až při úvodních slovech paní farářky jsem si začínal uvědomovat, čeho velkého jsme tu svědky. Ten strohý titulek o slavnosti k dokončení restaurování varhan začínal dostávat košatý obsah.

Varhany. Hudební nástroj, který se po staletí používá při bohoslužbách. Hudební nástroj se vznešeným zvukem. Na jednu stranu výjimečný, a na druhou stranu až zas nic tak neobvyklého. Vždyť jsou skoro v každém kostele. Ale každý nástroj má jistě svoji, často velmi zajímavou, historii.

Dozvěděl jsem se, že tento konkrétní nástroj pochází ze Svítilovy varhanářské dílny. Zaujalo mě, že v době svého vzniku byl už vlastně technicky zastaralý. O to je dnes zajímavější a vzácnější.

V tu chvíli ještě nezazněl jediný tón, ale bylo jasné, že koncert už dávno začal. Jak jinak nazvat uměleckou práci zaníceného varhanáře pana Dalibora Michka? S jeho mistrovskou prací mají zkušenost i v blízkém Trpíně, kde opravoval varhany v tamním kostele sv. Václava.

Ve své skromné prezentaci představil jen zlomek z toho, co představovalo jeho práci na restaurování historických varhan. Je až s podivem, jak se během let lidé neprofesionálním přístupem podepsali na stavu nástroje. A jistě často s dobrým úmyslem. Nekazím náhodou taky něco svým, byť dobře míněným, ale amatérským zásahem?

Ve druhé části programu paní farářka poděkovala řadě dobrodinců, díky jejichž finančním příspěvkům mohlo být toto velké dílo zrealizováno. Je velmi povzbudivé, že se stále najde dostatek těch, kteří jsou ochotni přispět na něco tak „zbytečného“, jako je oprava varhan.

Velmi milé byly i pozornosti ze strany evangelického farního sboru těmto dobrodincům v podobě lahví vína a v některých případech i starých demonstrovacích píšťal. Jedna z nich bude ozdobou sbírky olešnického muzea.

Bez srdce a šikovných rukou jedněch a bez srdce a prostředků dalších, nemohl by ve třetí části programu zasednout ke klávesám další umělec a předvést bohatství ukryté v těch umně zpracovaných materiálech za pomoci děl dalších umělců, hudebních skladatelů.

Mg A. Petr Rajnoha Ph. D. je laureátem padesáté první mezinárodní soutěže Pražské jaro, finalistou soutěže ARD v Mnichově a zvítězil na dvou prestižních soutěžích v Německu - v Gelsenkirchenu a v Norimberku, kde získal cenu Johanna Pachelbela a Cenu publika. Studoval varhanní hru nejprve na brněnské Konzervatoři a na JAMU, později na Conservatoire National de Rueil-Malmaison v Paříži u Susan Landale a v Praze ve třídě doc. Jaroslava Tůmy. V roce 2000 získal stipendium na stáž do Lyonu k Jeanu Boyerovi. V roce 2007 zakončil své doktorské studium na AMU v Praze s tématem varhanního díla Josefa Kličky. V současné době učí varhanní hru na konzervatoři Evangelické akademie v Olomouci a spolupracuje s vydavatelstvím Amos editio.

V jeho podání jsme si vyslechli díla Jana Křtitele Kuchaře, Johanna Pachelbela, Josefa Ferdinanda Norberta Seger a Johanna Gottfrieda Waltera. V podání jeho žáka Ondřeje Horňase potom Toccatu primu od Georga Muffata.

Výkon obou varhaníků byl nádherný a pomohl, jistě nejen mně, uvědomit si, jak umění dokáže povznést člověka k Bohu a jaký má v našem životě význam.

A tak přemýšlím o tom, jak každé dílo, konaně k Boží oslavě, s plným nasazením a za využití obdržených hřiven, může být vlastně uměním a povzbuzením pro ostatní i velkým svědectvím o Díle Božím.

Nemohu opomenout ani poslední část programu, totiž velmi vřelé a neformální setkání na faře s pohoštěním. Díky účasti na radosti bratří evangelíků si k nim zase připadám trochu blíž.

Velký dík Farnímu sboru Českobratrské církve evangelické za pozvání. Ať jim opravené varhany slouží k radosti a oslavě Boží.

Josef Kánský

Ekumenické setkání se zpěvy z Taizé

Znáte Taizé? To jsou nějaké zpěvy, ne? Kdepak. Taizé je malá vesnička na jihu Burgundska ve Francii, kde sídlí mezinárodní ekumenická komunita, kterou založil v roce 1940 bratr Roger. A k našemu ekumenickému setkání jsme si vybrali právě zpěvy z Taizé. Jak už to tak bývá, nejprve byl nápad. Nápad spojit chrámový sbor a scholu a společně nacvičit několik zpěvů z Taizé. A že nezůstalo u nápadu, podařilo se zpěvy nacvičit, dokonce ve slušném nástrojovém obsazení. Tyto zpěvy pak tvořily kostru celého ekumenického setkání, které mohlo proběhnout hlavně díky těm, kteří nás celým setkáním provedli. O. Pavel Lazárek a farářka Olga Smrčková se ujali slova a dohromady se zpěvem tak vznikl celek, který byl dosud v Olešnici nevídaný. Společným úspěchem je také uspořádání sbírky pro seniory v Arménii. Z kostela jsme se odebrali k milému posezení v prostorách KFC Rafael. Ačkoliv jednotu křesťanů nevytváříme my, ale Bůh, je nezbytné zapojit své úsilí, a tak doufám, že se nějaké podobné setkání podaří v Olešnici znovu uspořádat.

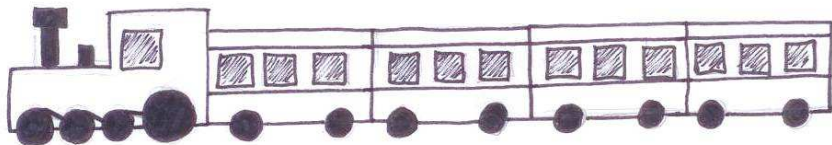
Vít Plíhal

Cesta vlakem aneb advent olešnického ministranta

Můj milý deníčku, budu Ti to psát po týdnech, protože toho teď budu mít všeho hafo.

1. neděle adventní

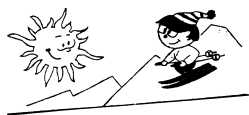
Tak nám začal advent. Maminka včera vyrobila adventní věnec a ráno jsme ho nesli do kostela, na žehnání. Dnes byla slavná mše svatá, pan farář slavil třiatřicet let, a při té příležitosti mu Trmačovi blahopřáli za celou farnost. Při mši sv. jsme všechny děti nasedly (jenom jako) do adventního vlaku. Máme prožít advent jako cestu, na níž se přibližujeme k Ježíšovu narození. Vlak jsme vyráběli na ministrantské schůzce (hlavně Fanda) a myslím, že se nám povedl. Dnes jsme tedy vyjeli z Olešnice a přijeli na první zastávku BDĚLICE. Máme být bdělí, abychom poznali, co je v životě důležité, a nic nezaspali. Doufám, že tento týden nezaspím, hlavně ráno na roráty. Průvodčí, pan farář, nám rozdál jízdenky, které budeme nosit na roráty a pan farář nám je bude štípat. Odpoledne se konaly adventní trhy. Prohlédl jsem si dravce na náměstí a pak jsme zalezli do teplíčka KFC Rafael, kde zrovna probíhal koncert Campanely. V průjezdu fary jsem si chtěl koupit knížku, ale neměl jsem peníze. Nevadí, knížky se budou prodávat ještě třetí neděli adventní. Vyrobil jsem si svícen v dílničkách na faře a potom jsme až do večera slavili narozeniny pana faráře. Na jeden den toho bylo docela dost.

2. neděle adventní

Dnes jsme naším adventním vlakem zastavili v JANOVICÍCH, protože jsme v evangeliu slyšeli hlas Jana Křtitele „...připravujte cestu Pánu“. V týdnu při rorátech nám pan farář štúpal lístky a dnes jsme starou procvakanou jízdenku hodili do vlaku a dostali jsme novou na další týden. Doufám, že ji zase neztratím. Včera jsme měli Mikulášskou besídku. My kluci jsme hráli pohádku o čertech. Mamka říkala, že ta role čertů nám sedla víc než role ministrantů. Byli jsme takoví srandovní, aby se nás malý děcka moc nebály. Po scéně téměř přilítl archanděl Rafael. Byl krásnej a nejvíc mě fascinovalo, že v tom velkém mrazu byl úplně bosej. Představil se nám a holky s ním měly rozhovor. Nakonec přišel Mikuláš, měl k nám promluvu a potom rozdával perníčky a mandarinky. V KFC bylo úplně plno, jenom dětí bylo víc než padesát.

Dneska odpoledne sice pan farář vyhlásil farní běžkování, ale všechno nestíhám. Letos jsem šel za čerta a obcházel jsem spolu s andělem a Mikulášem celou Olešnici a okolí. Ještě že jsem měl teplo kožich, protože venku celý den pěkně mrzne a chumelí.

3. neděle adventní

Dneska náš farní speciál zastavil v RADOSTÍNĚ, protože Bůh je blízko a to je radost. Máme být radostní. I dnešní neděle se jmenuje radostná. V kalendáři v sakristii jsem zjistil, že je dnes liturgická barva růžová. Ještě že pan farář nemá růžovou ornát, růžová je přece pro holky. A když už jsem u těch holek, tak letos zase vyrábí perníkový Betlém. No, když je to baví. Musím ale uznat, že loni byl krásnej (vytuněnej). Tato technologie má jednu velkou výhodu, nemusí se uklízet, prostě se sní.

V pátek nás ministranty vzal Fanda s Honzou do Brna. Jeli jsme autobusem. V Brně jsme se šli podívat do katedrály, potichu jsme se pomodlili a běželi jsme do Špalíčku, což byl hlavní cíl naší cesty do Brna. Honza sehnal lístky na premiéru filmu Letopisy Narnie III, Plavba Jitřního Poutníka. Dokonce jsme byli v kině na filmformátu 3D. Bylo to super.

Sobotu po rorátech nám mamky nachystaly snídani v Orlovně. Potom jsme vyráběli vánoční přáníčka a ozdoby. Pan Procházka jel s koněm pro vánoční strom do kostela. Škoda, že jsme letos nemohli jet s ním. Pan Procházka poučen z minulých let měl strach, aby se nám něco nestalo. Ale strom vybrali a dovezli i bez nás a je krááásnej.

4. neděle adventní

Je sobota večer a tatínek zapálil všechny čtyři svíčky na adventním věnci. To už budou brzo Vánoce. Zítra ráno adventní vlak dorazí do zastávky ANDĚLSKÁ HORA, protože v evangeliu bude pan farář číst, jak se anděl zjevil ve snu Josefovi a řekl mu, že dítě, které se narodí, je od Boha. Pro nás je důležité poselství, že Bůh je s námi.

Tento týden byl ve znamení besídek, koncertů a zkoušek. Ani jsem nestihl jít si zalyžovat. Snad ten sníh vydrží do vánoc.

V pondělí když jsem šel do školy, tak se z fary linula sladká vůně. Babky pekly koláče na pouť Nový Jeruzalém, která se v Olešnici konala už po dvanácté. To ta pouť je stará skoro jako já...Večer přijelo na tu akci asi pět autobusů do Olešnice spousta lidí. Kostel byl úplně plný. Zpovídalo se v kostele i na faře. Sochu panny Marie přivezli z Velké Bíteše a bude u nás až do 13. ledna. Hlavním celebrantem byl P. Slavomír Peklanský SAC, kaplan v Radešínské Svatce.

Než farní adventní vlakový speciál přijede do cíle naší cesty, do Betléma, musím toho ještě hodně stihnout. Abych na něco nezapomněl, tak si to můj deníčku píšu už dnes.

V neděli koncert, ve čtvrtek zdobení vánočního stromu, zkouška na živý Betlém a odpoledne ještě ponese něco dobrého zvířátkům do lesa. Doufám, že s námi půjde zase myslivec s pořádnou flintou. Ještě že už se ve čtvrtek nejde aspoň do školy.

Už se moc těším na Vánoce.

z deníku olešnického ministranta

...vhodný dárek pro seniory...

O letošních Vánocích se bude nadělovat zvláště sluchově postiženým farníkům. Pro mnohé z vás znamená slábnoucí sluch značné omezení. Mnohdy je kostel jediným místem, který za celý den navštívíte, a přesto ani zde nemůžete správně porozumět mluvenému slovu, třebaže máte zapojené naslouchátko.

Na světových setkáních mládeže a na konferencích s mezinárodní účastí se užívá sluchátek napojených na jednoduchý radiový přijímač, kde si pomocí kolečka s volbou frekvence navolíte překlad v patřičném jazyce a podle potřeby si upravíte hlasitost. V praxi to znamená, zúčastní-li se např. mezinárodního setkání mládeže v Madridu 2011, vezmu si malý radiový přijímač (dnes už obsahuje funkci rádia i většina mobilních telefonů), naladím si patřičnou frekvenci a poslouchám překlad kázání Svatého otce např. v češtině, nebo změním frekvenci na slovenštinu.

V našem kostele bude systém o to jednodušší, že tlumočeným jazykem zůstává vždy čeština, naladíte-li si na frekvenci 107,1 MHz, budete si moci zesílit vše co je v kostele mluveno do mikrofonu a přenášeno reproduktory.

Stačí si přát od rodiny malý radiový přijímač se sluchátky, naladit frekvenci 107,1 MHz a pak již postupně zesilovat, či zeslabovat přenášený zvuk.

Přeji všem starším farníkům mnoho radosti z nově získaného slyšeného slova při bohoslužbách

Váš otec Pavel

PS: V nejbližší době bude v sakristii k dispozici malý radiový přijímač se sluchátky k vyzkoušení.

Veškeré dotazy vám odpoví Pavel Horáček, realizátor projektu.

Studium aneb jak se z pana faráře stane pan doktor

Od roku 2008 studoval náš pan farář na Pedagogické fakultě Katolické univerzity v Ružomberku, kde pod vedením Doc. PaedDr. ThLic. Alojze Kostelanského, PhD. zpracovával doktorandskou práci na téma: „Předmět náboženství v edukačním procesu na základních školách“.

Studium završil 16.12.2010 vykonáním Rigorózní zkoušky a státnicemi z pedagogiky, psychologie, katechetiky a teorie výuky náboženské výchovy a úspěšně obhájil doktorandskou práci. Jeho dosažený akademický titul je Paedagogicae doktor, takže nyní máme PaedDr. Pavla Lazárka.

Redakce farního zpravodaje blahopřeje otci Pavlovi k úspěšnému zvládnutí studia a přeje mu při uplatňování nabytých znalostí hodně radosti z pozitivních výsledků. Ať Bůh pokračuje v dobrém díle, které v něm započal.

Pozvánky

Žáci základní umělecké školy zvou na adventní koncert s názvem:

PUTUJEME K JESLIČKÁM,

který se koná v neděli 19.12.2010 v 17,00 hodin v Kulturním domě v Olešnici.

Pojďte s námi za zvířátky.

Ve čtvrtek 23. 12. 2010 vás zveme na KRMENÍ ZVÍŘÁTEK.

Sraz ve 13,00 před „hasičárnou“

V lese Pod skalkami se malí i velcí účastníci mohou těšit na setkání s opravdovým myslivcem, povídání o lesních zvířatech a na drobné úkoly.

Pro zvěř a ptáky můžete vzít tuková krmítka, čerstvou zeleninu a ovoce, sušené kaštiny, žaludy, kukuřici, apod. Prosíme, neberte staré pečivo.

TRADIČNÍ FARNÍ PLES

se koná 19.2.2011 od 20,00 hodin v Kulturním domě v Olešnici.

K poslechu a tanci bude hrát Bystřická kapela.

Poutní výlet rodin s dětmi.

V roce 2011 se opět vydáme v květnu (6. až 8.) na už tradiční poutní výletování. Tentokrát jsme zvolili dvě postavy z moravského nebe - sv. Klementa Maria Hofbauera a sv. Marii Restitutu Kafkovou. Navštívíme jejich rodné domy - Brno a Tasovice u Znojma, poděkujeme Pánu Bohu u křtitelnic, kde se stali dětmi Božími. Navštívíme kláštery - v Tasovicích a ve Vídni, také muzeum a pomodlíme se u hrobu obou světců - ve Vídni. A snad i mnoho dalšího. Podrobnosti a další informace budou v příštím zpravodaji.

Svátosti a svátostiny

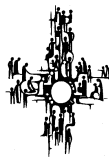
Ve farnosti sv. Vavřince **byli pokřtěni**

*dne 2.10.2010 Kryštofa Zamazala
nar. 4.10.2000 v Brně
dne 2.10.2010 Emu Najmanovou
nar. 14.5.2010 v Praze
dne 2.10.2010 Romana Bílka
nar. 28.7.2010 v Boskovicích
dne 2.10.2010 Matěje Škorpíka
nar. 26.7.2010 v Boskovicích
dne 14.11.2010 Julii Jízdou
nar. 6.4.2009 v Boskovicích
dne 28.11.2010 Marka Nykodýma
nar. 6.12.2009 v Brně
dne 28.11.2010 Daniela Řípu
nar. 22.9.2010 v Havlíčkově Brodě
dne 28.11.2010 Dominika Ryzího
nar. 4.10.2010 v Boskovicích*

Na poslední cestě **jsme vyprovodili :**

*dne 30.9.2010 pana Františka Náhlíka, nar. 28.9.1924
dne 1.10.2010 pana Jaroslava Ševčíka, nar. 30.6.1948
dne 4.10.2010 paní Elišku Skoumalovou, nar. 17.9.1924
dne 18.10.2010 pana Helmuta Pelze, nar. 1.5.1941
dne 6.11.2010 pana Josefa Matouška, nar. 27.4.1926
dne 4.12.2010 pana Miroslava Vrbase, nar. 15.12.1937*

Milí přátelé, čtenáři.

Redakční rada vám přeje hluboké prožití požehnaných Vánočních svátků. Ať vám oslava narození Spasitele přinese velkou radost na skále, nezávislou na venku zuřících bouřích. A ať je vaše každodenní skládání hlavolamu života s Boží pomocí úspěšné.

Vydává Římskokatolická farnost Olešnice na Moravě, příspěvky jsou redakčně upraveny. Vychází pro vnitřní potřebu farnosti. Články z minulých čísel našeho zpravodaje a základní informace o kostele a farnosti najdete na internetové adrese <http://olesnice.katolik.cz>.